

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν·

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 17 Νοεμβρίου 1883

Ἀριθ. 36+140

Ἵρφανοτροφεῖον

Χατζῆ Κώστα. Ἡ γάτα ὅταν δὲν φτάνη τὰ ψάρια, λέει πῶς βρωροῦν, ὡς καθῶς καὶ ἐμεῖς οἱ ἄντρες ὅταν βλέπουμε κάμμιὰ ὁμορφή γυναῖκα καὶ δὲν μᾶς κἀνῆ ὅ,τι θέλομε μετῆ, λέμε :

— Ὅχ, ἀδερφέ, δὲν τὴν ἀφίνεις τὴν ἀσχημομοῦτρα.

Μοῦπαν λοιπὸν καὶ μετὸ στόμα καὶ μοῦ ἔγραψαν ἀκόμα ἐναντίον τοῦ διευθυντῆ τοῦ Ἵρφανοτροφείου ἄρρητα θέματα κουκκιά μαγειρεμένα.

Σὲ μερικὰ ζητήματα εἶμαι κουτὸς, ἢ καλλίτερα κἀνω τὸν κουτὸ, γιὰτὶ εἶναι μικρῆς ἀξίας ζητήματα, ἀλλὰ σὲ ζητήματα ποῦ ἐνδιαφέρονται ὅλη ἡ Ἑλλάδα, δὲν εἶμαι τόσο κουτὸς, ὅσο θέλουν νὰ με πᾶρουν μερικοὶ ποῦ θέλουν νὰ κἀνουν τὸν ἔξυπνο μοῦφο, ἀλλὰ γράφω ὅσα μοῦ γράφουν, γιὰ νὰ τοὺς κἀνω τὸ χατῆρι καὶ γιὰ νὰ μὴ λέν πῶς μεροληπτῶ καὶ ἐπειτα πηγαίνω καὶ ἐξετάζω αὐτομοῦτσουνοσ τί τρέχει.

Ὅταν δὲ ἓνας ἄνθρωπος θέλῃ νὰ κατηγορήσῃ ἓναν ἄλλον ἀνώτερόν του πρέπει νὰ ἔχῃ δυὸ πράγματα ἀπάνω του.

Πρῶτο, νὰ βᾶζῃ τὴν ὑπογραφή του, καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ σκοτώσῃ τῆς ὑπολήψεις τῶν ἀνθρώπων ἀνάδρα σὺν δολοφόνος, καὶ δεύτερον νὰ κατηγορᾷ ἐκεῖνον ὅποιον θέλει νὰ καταγορήσῃ μετὸ ὀρισμένες κατηγορίας καὶ ὄχι μετὸ χεῖρόπιαστες ψευτιάς.

Τοιοῦτοι κακοῆθεις ψεύταις φανῆκαν ἐκεῖνοι ποῦ μοῦ εἶπαν καὶ μετὸ στόμα καὶ μοῦ ἔγραψαν καὶ μετὸ ταχυδρομεῖο, ὅτι στοῦ Ἵρφανοτροφείου τοῦ Χατζῆ Κώστα δίνουνο καὶ τῶν τὰ παιδιὰ δυὸ φοραὶς μονάχα τὰν ἐβδομάς κρέας, ἐνφ τῶν τρεῖς φοραὶς κατὰ τὴν ὁμολογία ὄλων τῶν παιδιῶν.

Ἐξέτασα καὶ εἶδα οὔλα τὰ πράγματα τοῦ Ἵρφανοτροφείου καὶ ἔφυγα κίτρινοσ ἀπὸ τὴν φουρκα μου, ἔστωντας μετὸ νὰ παρατήρησα πόση κακιντρέχεια ὑπάρχει σὲ μᾶς τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι μπορούσαμε ἂν ζοῦσε τὸρα ὁ Σωκράτης νὰ τὸν φαρμακεύαμε ὄχι μιὰ φορὰ ἀλλὰ χίλιας, ἀφοῦ πλέον καταπτήσαμε, νὰ σταυρόνομε καὶ τὸν Χριστὸ ὕστερα ἀπὸ 1883 χρόνια ποῦ πέθαινε κάθε ὄρα καὶ στιγμή, βλαστημοῦντες Χριστοὺς καὶ Παναγιῆς.

Νὰ λοιπὸν μεσὸ τῆς ψευτιάς ἀχρεῖοι συκοφάντες, καὶ ἂν ἴστε τίμιοι καὶ πκλικάρια, σᾶς προσκαλῶ νὰ μοῦ γράψετε

ὀρισμένα ὅ,τι κατηγορίας ἔχετε ἐναντίον τοῦ Ἵρφανοτροφείου καὶ μετὸ ὑπογραφή σας, καὶ ἂν δὲν τὰς δημοσιέψω γῶ τέτες νὰ με θεωρήσετε πιὸ ἀτιμότερο ἀπὸ σᾶς.

Δὲν εἶνε τὸ στενὸ

ποῦ πᾶμε ἀπάνω ἀπὸ τὴ μπουρκρία τοῦ γέρο Δημητρου. Αἱ ἐκεῖ κοντὰ σ' ἓνα τεσσέκι ἀπάνω, (δὲν κἀνει δὲ νὰ σᾶς περιδιαγράψω καὶ ὀρισμένα τὸ μέρος, νὰ μὴ πᾶτε καὶ τῆς ριχτήτε γιὰ ἐργολαβία τῆς γυναῖκασ), με σταμάτησε προχτὲς ἓνας ἄνθρωπος καὶ μοῦ μιλοῦσε γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ἐνοῦσ παπᾶ ποῦ θὰ σᾶς τὴν περιδιαγράψω πᾶρα κἀτω.

Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ κουβεντιάζαμε ἀνοίγει μιὰ πόρτα στοῦ ἀπάνω πᾶτωμα καὶ ξεπροβέρνει ἓνα θεοκόριτσο καὶ ἀπὸ τὴν βία τῆς γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ φουστάνια τῆς νὰ μὴ τὰ πατήσῃ στοῦ κατεβασμὸ τῆς σκάλασ μούδειξε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐκεῖνες τῆς θεογάμπαισ τῆς μέχρη πανταλονιοῦ, καὶ ἐπειτα ἤρθε καὶ μοῦ ἀκούμπησε στοῦν τοῖχο καὶ με κῦτταζε καὶ γελοῦσε.

Με κουβεντιάζε ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἀνάθεμα στὴν κουβέντα ποῦ καταλάβενα ποῦ μούλεγε. Ὁ νοῦσ μου πέταγε στοῦ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο πρόσωπο ποῦ ἔβλεπα.

Ὅταν ἔφευγε, ἔστωντας μετὸ νὰ ἐτελείωσε τὴν κουβέντα τῆς ὀμιλίας τοῦ γυρίζω καὶ τοῦ λέω :

— Σήμερα, θαρρῶ, δὲν ἔχομε ἀποκρηά ;

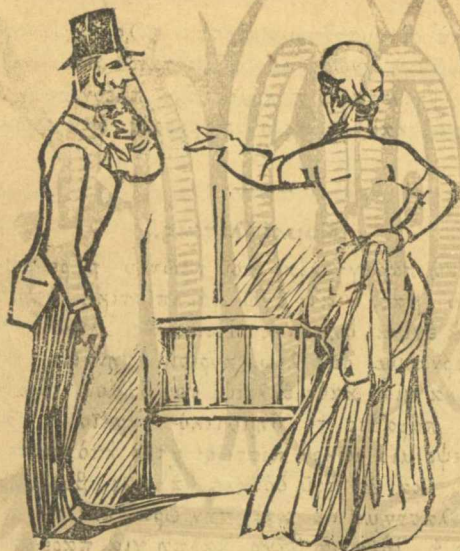
— Ναι, μοῦ ἀπαντᾷ.

— Αἱ πολὺ καλὰ, σὲ ρώτησα γιὰ νὰ θυμοῦμαι τὴν μέρα. Καὶ ὕστερα γύρισα καὶ εἶδα ἐκεῖνο τὸ τρελλοκόριτσο καὶ σιγὰ σιγὰ εἶπα, χωρὶς νὰ με ἀκούσῃ :

— Ἀχ, δὲν ἦτανε νὰ σ' ἀπόκριθα καὶ γῶ σένα σήμερα ;

Θέλω νὰ κἀνω τὸν ἠθικὸ, ἂμ δὲν σ' ἀφίνουνο αὐτὰ τὰ ζιζάνια, αὐταῖς ἢ γυναῖκες, φαντασθῆτε ποῦ τὴν εἶδα ὡς καὶ στοῦν ὕπνο μου,

Καὶ τὸ συμπέρασμα παρακαλῶ ποῖδ εἶναι ; Εἶναι. Ὅτι κυρίαισ γυναῖκασ, ὄσαισ ἔχετε σπίτια καὶ βλέπουνο ἢ σκάλασ τοὺς ὄξω στοῦ δρόμο, ὅταν κατεβαίνετε τῆς σκάλασ νὰ ἴστε προσεχτικαῖσ νὰ μὴ σηκόνετε τὰ φουστάνια σας, σὲ τρόπον ὄστε νὰ συγχίζετε τοὺς διαβάτας τοῦ δρόμου τῆς ὁδοῦ.

**Σταμούλης. Κυρία αντιπολίτευσις γάρθω;
Ἄντιπολίτευσις. Οὐξω.**

δυσὸ λάμπαις ἀπάνω νὰ μὴ κατασκοτόνωνται οἱ ἀνθρώποι. Ναι, ποιὸς σ' ἀκούει, δὲν βαριεστε. Δὲν ἔχει παραδες σοῦ λένε οἱ ἄλλοι ὁ δῆμος. Μὴ σώση καὶ νὰ ἀποτάξῃ ποτές του.

Ἐκεῖνοι

ποῦ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν παιδοκτονία ποῦ ἔκανε ἕνας, ἄς μάθουν ὅτι τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ νηπιακοῦ Ὁρρανοτροφεῖου ὅτι πέθανε τὸ παιδί ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς μῆνους ποῦ τὸ εἶχαν στὸ κατάστημα παραδώσει, τὸ εἶδα κ' ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου, ὥστε σιωπῇ καὶ δὲν κολλᾷ πλέον τίποτα.

Τὸν δρόμο

ποῦπάει στὸ τρίτο τμήμα ποῦ γράφαμε νὰ τὸν διορθώσῃ ἡ δημορχία, τὸν διώρθωσε ὁ κύρ πάρεδρος Συλιβριώτης καὶ γι' αὐτὸ οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας τὸν εὐγνωμονοῦν, ἀφοῦ λοιπὸν εἶναι ἔτσι, πάρε κι' ἀπὸ μέρος μας ἕνα ἔψημο. Ὅχι ὄχι στάσου, μὴ τὸ πάρῃς. Ἐσχάσα πῶς σώθηκαν ἀπὸ δῶ καὶ τόσο καιρό. Ἄλλη φορὰ.

Κληροῦχοι ἀτίκατοι καὶ ἱκανοὶ γιὰ κάθε ὑπηρεσία

Δυὸ καλοὶ

πολίταις ἀπὸ περιέργεια πῆγαν προχτές νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸ φρενοκομεῖο, ἀλλὰ ὁ κύρ ἐπιστάτης τοὺς ἀπάντησε ξηρὰ ξηρὰ:

— Δὲν συχωρᾶται ἡ εἴσοδος σὲ κανέναν ἄλλον παρὰ μονάχα στοὺς τρελοὺς καὶ τὸν κύρ πρωθυπουργό. Γεῖά σου Μάλα, ἔτσι μίλα, γιατί ἂν δὲν μιλάς ἔτσι δὲν λές τὴν ἀλήθεια. Τοὺς κατάλαβες, μασκαρᾷ ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ἦσαν ἀποσταλμένοι τοῦ Παληάνθρωπου καὶ ὅτι ἤθελον ἐπι-

κυρώσει ὅσαις πεμπαῖς σου σουβγανα φῶρα. Γεῖά σου, Μάλα, ἔτσι μίλα, πῶς μόνο γιὰ τὸν πρωθυπουργό εἶναι τὸ φρενοκομεῖο. Ὅρσε λοιπὸν καὶ μιὰ πεντάλφα γιὰ τὴν ἀλήθεια αὐτή.

Ὁ Νικόλας Πετρόπουλος

στὸν Περαιὶὰ χρωστᾷ τοῦ Γιώργη Καραβέλη 500 φράγκα καὶ δὲν τοῦ τὰ δίνει ἢ καλλίτερα τοῦ τᾶφαγε μὲ τὰ δικαστήρια.

Τώρα ὁ Καραβέλης θέλει νὰ τὸν περάσῃ στὸν Παληάνθρωπο αἰ καλὰ νὰ ποῦ τὸν πέρασε, δὲν μᾶς λέει τόρα μ' αὐτὸ τὸ πέρασμα πῆρε τὰ λεπτά του πίσω; Ἐγὼ θαρρῶ πῶς ὁ Πετρόπουλος θὰ ἦναι πολὺ εὐχαριστημένος νὰ τοῦ φάῃ ἄλλαις 500 δραχμαῖς καὶ ἄς τὸν περάσῃ χιλιαῖς φοραῖς ὁ Παληάνθρωπος.

Μάλιστα, κυρὰ ξυπολιάρη βουλή, εἶμαι δημοκρατικὸς βέρος.

Ἀπὸ τὸν λόγο

τοῦ Ρούφου ποῦ ἔσπασε τὸν Τρικοῦπῃ χτές στὴ Βουλὴ ἕνα μονάχα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση, ὅτι ὁ κύρ Τρικοῦπης μας μὲ ὅλη τὴν λεπτὴ ἀγγλικὴ ἀνατροφή του εἶναι κακοηθέστατος, ἀφοῦ κατάντησε καὶ ἀποσφράγιζε καὶ τὰ οἰκογενειακὰ γράμματα τοῦ Ρούφου.

Ἐντροπαῖς, ὦ, ρεζιλίγια, ὦ κακοήθεια καὶ ἀχρειότης. Οὐξω, λαίρα.

Ἀπορᾷ

ἡ κυρὰ Στοὰ πῶς ὁ Λαὸς παρεμβαίνει στὴ Βουλὴ. Δὲν πρέπει καθόλου νὰ ἀπορῃ, διότι ἔχει ἀπόφασι νὰ παρεμβῇ καὶ ἀλλοιῶτ ικα.

Μπὰς καὶ ξέχασε τὸ λιθοβόλισμα τῶν Οἰκουμενικῶν;

Ἄς προσέξουν λοιπὸν καλὰ οἱ κύριοι βουλευταὶ μὴ τύχη καμμιά βραδιὰ καὶ τοὺς πλακώσῃ καμμιά βροχὴ ἀερολίθων χωρὶς νὰ ξέρουν ἀπὸ ποῦ τοὺς κατέβηκε.